

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa E. S. i L. K.
przeciwko U. Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi
Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w W.
o ustalenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki E. S.
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt XV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowego w P. r.pr. A. A. wynagrodzenie w kwocie 1800,- (tysiąc osiemset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem udzielenia powódce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazując na występowanie w sprawie zagadnienie prawnego w ogóle go nie sformułowała, a w uzasadnieniu brak jakichkolwiek wywodów prawnych uzasadniających jego istnienie. Nie zostały również przytoczone argumenty na poparcie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi, jak również nie wskazano żadnych przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, których naruszenie mogłoby podlegać ocenie w aspekcie występowania tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżącą oddzielnie, a uzasadnienie wniosku dotyczy wyłącznie potrzeby wykładni art. 189 w zw. z 365 k.p.c. i art. 92c ust. 1

Prawa Bankowego oraz art. 326 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Skarżąca mimo wskazania, że przepisy te budzą poważne wątpliwości w zakresie interesu prawnego spadkobiercy dłużnika w ustaleniu nieważności umowy cesji podważonej skutecznie przez drugiego współdłużnika solidarnego, w uzasadnieniu przytoczyła jedynie poglądy doktryny i judykatury dotyczące interesu prawnego mocy wiążącej orzeczeń, natomiast nie wykazała, że przepisy te istotnie budzą wątpliwości. Sam brak orzecznictwa Sądu Najwyższego odnośnie do danego przepisu nie stanowi wystarczającej przyczyny uznania, że zachodzi konieczność jego wykładni. Przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 ust. 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2015 r., poz. 1805).